

گزارش تصویری روز چهارم جشنواره

شیرین قلم

امان از بیسوادی!

روده بزرگ به جان روده کوچک نگون بخت افتاده بود و از
آنطرف هم بموی مرغ سخواری و پیترزا و سوسیس بندری و کوکتل
و ... توی فود کورت پر دیس سینه مایی ملت پیچیده بود. دلم
پرمی کشیده رای به دندان کشیدن یک ران مرغ سخواری لاما
افسوس که شپش توی جیبیم حارقاب می زد. جمعیت عرض و
طوبی مقلع غرفه مرغ سخواری فروشی صفت کشیده بودند. پسر
جویی اول صعب بود لامتصدی غرفه لذیغروشی یکباره دست
انداخت کارت جشنواره را که جوانک مثل من بر گردن داشت.
گرفت انکتد حرفشان شده؟ پاتند کردم سمت شان... بند کارت
پسر جوان را لازم دست مرد بیرون کشیدم و عتاب کردم: «آقای
محترم! از شما بعیده... ولش کن آقا» مرد با چشم انگرد شده
میشی رنگش خیره نگاههم می کرد و جوانی هم وضعی
درست مثل او بود. صدایی از توی صفت باندشد: «هه عمورو
نیگاک افکر کرده دعوا شده... هه هه... نه عموجون اون کارت
روزی ۱۵ تومن شارژ می شه» نگاههای بهت زده جای خود را به
نمای عاقل لدرسفیه داده بود. سرم را پایین لذا ختم لاماز منظرهای
که بیدم داشتم بال درمی اوردم. من هم که کارت دارم یعنی...
یعنی روزی ۱۵ تومن! اوی خدای من. خوشحال و خرمان
بر گشتم ته صفت. یک ربع بعد نویم شد. متصدی هنوز لعصابش
از دستم خرد بود. مهم نبود. شروع کردم به سفارش دادن «آقا
چهار تاسه تیکه سه تادو تیکه، یه سالاد لندزوی، یه نوشابه
مشکی بزرگ و...» متصدی بال گفت می شه... ۱۶ تومن. کارت
را همان طور که به گردن لذا خته بودم. بالا آوردم و مثل علامت
مامور مخصوص حاکم بزرگ جاویش گرفم. متصدی لبیش را با
حرص گزید و گفت: «این ۱۵ تومنه فقط» جاخوردم: «آقا!

روزی ۱۵ امروز روز پنجمه منم که هیچی نگرفتم تاحالا
می شه... ۷۵ مگه شمامسا و اداد مواد نداری؟» صورت متصدی اول
قرمز شد بعد از غلوی و بعد دو لره قرمزو... یکه و نیست لذا خت بند
کارتیم را کشید و فریاد زد: «منو مسخره می کنی؟ منو...» فر دایا
زیر چشم کبود شده رفت دفتر روزنله و وقی همکاران پرسیدند
چی شده؟ فقط جواب دادم: «لما از بی سوادی!»

